

הדף	שם הדף	הרמז	הסוגיא בגמרא
ס"א 3א	עס"א	עד סוף אלפים	משנה: אנשי עיר הגדולה - מהלכין את כל עיר קטנה (שבתחומם), ואנשי עיר קטנה שנתנו עירובם בגדולה - מהלכין כל העיר הגדולה וחוצה לה אלפיים. הלכה: עיר קטנה שהניחה עירובה בגדולה - יש לה את כל הגדולה כד"א, ועוד חוצה לה עד להשלמת אלפיים.
ס"ב 3א	עס"ב	עסק בפרוטה שכירות ביתו של גוי	שלח ר' יצחק משום ר' יוחנן: הווי יודעין ששוכרין מן הנוכרי אפילו בפחות משהו פרוטה. ואמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: בן נח נהרג על פחות משהו פרוטה. הלכה: שוכרים ביתו של גוי לענין עירוב חצירות, אפילו בפחות מפרוטה.
ס"ג 1א	עס"ג	עריכת סכין גרועה כלומר פגומה	אמר רבא: צורבא מרבנן חזי לנפשיה סכין שחיטה, רבינא איקלע למחוזא, אייתי אושפיזיכניה סכינא וקא מחוי ליה, אמר ליה: זיל אמטייה לרבא. הלכה: ת"ח השוחט בודק סכין לעצמו, אבל סתם שוחט צריך להראות סכין לרב המקום.
ס"ד 1א	עס"ד	עסקה סדר תסדר שתהיה שכירו	אמר רבא: ליזל חד מינייהו - ליקרב ליה ולשאול מיניה דוכתא, ולינח ביה מידי, והוה ליה שכירו ולקיטו, ואמר שמואל: אפילו שכירו ולקיטו נותן עירובו ודיו. הלכה: אפילו שכירו של עכו"ם משכיר דירת העכו"ם לצורך עירוב, אפילו שלא בידיעתו.
ס"ה 1ב	עס"ה	עסקת החצירות עם הנוכרי לשכור מקומו	אמר רב יהודה אמר רב: ישראל ונוכרי בחצר הפנימית, וישראל אחר בחיצונה - בא לפני רבי ואסר, לר' חייא ואסר. הלכה: הנוכרי אוסר עליהם עד שישכרו ממנו מקומו, ואז מותר לישראל שבחיצונה לטלטל בפנימית, ולישראל שבפנימית לטלטל בחיצונה.
ס"ו 1א	עס"ו	עסקה ו' לכתחילה ביום ו'	אמר ר' יוחנן שוכר כמערב - מה מערב ואפילו בפחות מפרוטה אף שוכר, וכמה מערב אפילו שכירו ולקיטו אף שוכר, אבל אע"פ שמערב רק מבעוד יום, שוכר אפילו בשבת. הלכה: לכתחילה שוכרים מגוי ביום ו', בא נוכרי בשבת, מותר לשכור ממנו רשותו.
ס"ז 3א	עס"ז	עסקת ז"ל עסקת ביטול אחרי שמת	מת נוכרי בשבת מהו? אליבא דמאן דאמר שוכרין ממנו בשבת, לא תיבעי לך, השתא תרתי עבדינן (לשכור ולבטל), חדא מבעיא. הלכה: שנים שדרו עם נוכרי בחצר, ולא עשו עירוב - מת הנוכרי בשבת, יכולים לבטל רשות זה לזה.
ס"ח 2ב	עס"ח	עסקת חזרה שחוזר ומבטל	אמר רב - מבטלין וחוזרין ומבטלין, ושמואל אמר - אין חוזרין ומבטלין. הלכה: כשמבטלין רשות לאדם אחד בחצר, יכול גם הוא לבטל רשותו להם בחזרה, עד שכולם יבטלו זה לזה, ויהא מותר לכולם לטלטל.
ס"ט 1א	עס"ט	עסקת טעות כי אח"כ במזיד הוציא	תניא: מי שנתן רשותו והוציא, בין בשוגג בין במזיד, אוסר - דברי ר"מ. ר' יהודה אומר - במזיד אוסר, בשוגג לא אוסר. הלכה: מי שביטל רשותו, ואח"כ הוציא כליו במזיד - אוסר עליהם, ואם הוציא בשוגג - לא אוסר.
ע' 1א	ע"ע	עסקה עסקה לכל אחד מבטל רשותו	בעא מיניה אביי מרבה: חמישה ששרויים בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב, כשהוא מבטל, צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא? אמר ליה - צריך. הלכה: המבטל רשותו, צריך לבטל לכל אחד ואחד, ויאמר: "רשותי מבטלת לך ולך ולך".